

ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

ΤΟΥ J. DORSENNÉ

ΠΩΣ Ο ΠΡΟΠΑΠΠΟΣ ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΛΟΤΙ ΕΨΗΣΕ ΚΙ' ΕΦΑΓΕ ΕΝΑΝ ΝΕΓΡΟ!

(Ιστορικό Γεγονός)

ΣΦΑΛΩΣ θα ξέρετε όλοι τον γοητευτικό Γάλλο συγγραφέα Πιέρ Λοτί, τον άθάνατο συγγραφέα των «Απογοητευμένων», της «Κυρίας Χρυσάνθεμου», του «Ψαρά της Ισλανδίας» και τόσων άλλων αξιοσημείων μυθιστορημάτων.

Αίγιο όμως θα ξέρετε, ή μάλλον κανέναν άπ' τους Έλληνας θαυμαστάς του Γάλλου συγγραφέως, τις περιπέτειες του προπάππου του Λοτί, του τυχοδιώκτη και χρυσόψηρα Πιέρ Βιό, — Βιό εινε το οικογενειακό όνομα του Πιέρ Λοτί — ο όποιος, άφού ναυάγησε τó καράβι με τó όπιο ήγαννε στην 'Αμερική για να κάνει κί' αυτός, όπως και τόσο άλλοι, την τύχη του εκεί λέρα, ριζήκε από τά κίματα, μαζί με μια κυρία Λά Κουτίρ όνομαζόμενη και κί' ένα Νέγρο δούλο του, στις άριόλεξενε κί' Ξηριές άκτες της Φλοριόδος...

Έκει, φάριος άπ' την πείνα, ο Πιέρ Βιό και ή σύντροφός του κυρία Λά Κουτίρ, κορυέλια οκτώρα του ναυαγίου, άφού τυραννίστηκαν σκληρά μέρες δόλοκληρες, αναγκάστηκαν, τέλος, Ξηριάντη έσχιζε τή θάλασσα, σάν δελφίνι

τρέλλωμένοι πειά, να σκοτώσουν κί' ένα ορτάλο τόν Νέγρο ύπηρέτη τους και να... τόν φάνε ψητό!... "Άς άφήσουμε όμως καλύτερα τά ιστορικά κί' αυθεντικά έγγραφα και γεγονότα, να μιλήσουν μόνα τους για τή φοιτική αυτή περιπέτεια... Λοιπόν:

Στις 2 'Ιανουαρίου 1766, ένα κομμάτι και στερεό τρεχαντήρι, ή «Πίρις», έκανε πανιά άπ' τó λιμάνι του 'Αγίου Δομίγκου για τήν 'Αμερική... Εθνικός άνεμος, σπάνιος στις επικίνδυνες αυτές θάλασσες, φούσκωνε τά πανιά του και τó τρεχαντήρι έσχιζε τή θάλασσα, σάν δελφίνι.

Τό ταξείδι άρχισε έτσι με τούς καλύτερους όινούς... Δεκατέντε πρόσωπα ήσαν όλα-όλα επάνω στο τρεχαντήρι: 'Ο καπετάνιος του Λά Κουτίρ, ή γυναίκα του, ο γιός του, ο Πιέρ Βιό, ο Νέγρος ύπηρέτης του Βιό και δέκα ναύτες... Τό τρεχαντήρι τó ναύλωσε ο Βιό κί' να τόν πάη στην 'Αμερική...

Τόλιμος στήν ψυχή ο Βιό, τυχοδιώκτης άτρομος και δραστήριος, θαλασσόλυκος ακατάβλητος, είχε φάγει δυό-τρία χρόνια πριν άπ' τή Γαλιλία κί' αναζητήσει παντού την τύχη... Καταπίστηκε με λαίμαργία, με δουλειοπία και λογής-λογής έντιμες ή ύποπτες δουλειές κί' είχε ξεπέσει πειά στον 'Αγιο Δομίγκο με λίγα παραδάκια...

Μά δέν του έφταναν αυτά... Θαμπούμενος άπ' τις διηγήσεις των 'Ισπανών τυχοδιωκτών και διαφόρων χρυσόψηρων, ναυαγιών κινωπικών κάθε χώρας και κάθε προελεύσεως, άποφάσισε, τέλος, να πάη στην κοντινή πειά με τόν 'Αγιο Δομίγκο 'Αμερική και να ζητήσει τύχη καλύτερη εκεί λέρα.

Ναύλωσε λοιπόν τήν «Πίρις», πήρε μαζί του και τόν πιστό του Νέγρο ύπηρέτη και ξεκίνησαν για τή μυθική εκείνη χώρα του πλούτου και του χρυσασαριού...

"Όπως είπαμε, τó ταξείδι τους ήταν εθνικό τις πρώτες μέρες... ΟΙ ναύτες κί' οί έπιβάτες του τρεχαντηριού, άνεβασμένοι στο κατάστρωμα, αλόλαβιθαν τó ύπεροχό έβημα του γαλάζιου και άπεραντου όκεανού.

Εάστερος ο ούρανός... 'Ολόλαμπρος ο ήλιος... Χλιαφός ο καιρός τήν ήμέρα... Χαρά Θεού γύρω...

***

Μά έπειτα από λίγες μέρες, σύννεφα βαριά και μαύρα μαζεψήκαν στο στερέωμα... 'Ο άέρας άρχισε να σφριζή σάν δαιμονισμένος άνόμενος στα σχοινιά και στα πανιά του τρεχαντηριού. Φούσκωσε μενομιές ή θάλασσα, παίρνοντας ένα βαθύ κί' άπαισιο σκοπόλο χρώμα.

Πελώρια κίματα σηκώθηκαν, και τó τρεχαντήρι χόρευε σάν τσόφλιο καρδιού επάνω στο ήγρο στοιχείο... Χλωμοί άπ' τήν τρομάρα τους, ναύτες κί' έπιβάτες, ζάρωσαν στις στενές και βυθιμικές κοκκίες τους, άφίνονας στο μουςκεμμένο και γλυστερό κατάστρωμα τόν καπετάνιο και τούς άπαραιτήτους, για τόν χειρισμό των πανιών και του τιμονιού, ναύτες...

Νύχτες γριμάτες άγωνία και μέρες άπαισιες φάιξης και χαμού έπέρασαν. Οί έπιβάτες της «Πίρις» πέταξαν στη μαμασιμένη θάλασσα όλες τόν τις άποσκευές, έκαναν άπελπισμένες άβαιρες, παρα-

καλούσαν τόν Θεό γονατιστά να τούς σώσει, μά όλα ήγανναν τού κάκου...

"Έφτασαν τά μεσάνυχτα της 16 Φεβρουαρίου... 'Ενάμιση και πλέον μήνας είχε περάσει από τήν ήμέρα πούφταν άπ' τó λιμάνι, και δεκατέντε μέρες επάνω-κάτω από τότε που πάλευαν με τήν τρικυμία... 'Η νύχτα αυτή ήταν πιο μαύρη και λιχτή από τις άλλες κί' ο άέρας πιο σφοδρός... Τά κίματα, δόκμαρα βονά, χτυπούσαν τó ακιόβρητο πειά τρεχαντηρι με λύσσα και μαγία άφάνταστη και τρομαχτική... "Έβρεχε συγχρόως με τó κανάτι...

Ξαφνικά, μέσα στη γενική εκείνη τρέλλα των στοιχείων, άκούστηκε πιο δυνατά και ήπλουό κάποιο μουγκύρια μακρύνο... Πάγωσαν όλοι τους από τή φοιξη στο άκουσμα της φοβερής αυτής βουής που φάνηκε στ' αυτιά τους σάν τόν ήχο τόν λιπητερό μιας νεκρικής κερπάνας...

"Ήσαν ή άπότομες και γριμάτες βράχια κοφτερά άκτες του «Νησιού των Σκυλιών», πάνω στις όποιες βροντούσαν τά κίματα σάν κανόνα... 'Ήταν δηλαδή ο Θάνατος... 'Ο σίγονος και φρικαλέος θάνατος... Τό τσάκιμα και κομμάτιασμα των πονεμένων τους κορμιών, στα τραχειά βράχια του έρημου αυτού νησιού...

Πάλαψαν τότε με λύσσα και άπόγνωσι για ν' άποφυγουν τó τρομερό τρακάρισμα στα βράχια. Είχε άρχισε πειά να Ξημερώνη... Και κί' πού ή έλιδα, μαζί με τής χαρναγής τó φως, άρχισε να φωτίζει λίγο τις νεκρωμένες τους ψυχές και τά σπαραγμένα άπ' τήν σείνα και τις κακοζίες τόσον ήμερών κορμιά τους, τούς άγκάλιασε Ξαφνικά σφιχτά ο Χάρος!...

Ένα κίμα πανύψηλο κί' όρημτικό, τρομακτικότερο άπ' όλα τ' άλλα, σήκωσε ψηλά, άνάερα, θαρρείς, τó σκελεθρωμένο τρεχαντήρι, τó κρύτερο μετέωρο για λίγο, κί' βστερα τó πέταξε σάν ναταν παιχνιδι, πάνω στους βράχους.

Άκούστηκε ένας κρότος δυνατός σάν τή βροντή, τριζίματα φρικαλέα, τσάκιματα σανιδιών, σπαρακτικές κραγιές έσχιαν τόν άέρα, κραγιές τρομάρας και κινδύνου, πηγιμένα μουγκρητά και θρήνοι, κί' έπειτα της φουρτούνας ή βουή σκέπασε για πάντα, με τó θανάσιμο κλάμφο της, κάθε ανθρώπινη φωνή...

Ξημέρωσε... "Έφτασε μεσημέρι... Κί' άρχισε ο ήλιος πειά να γένη σε μια δούσι ματωμένη. Λάγιασε φανάλι-άγάλια ή φουρτούνα και μονάχα τά φουσκωμένα κίματα έσπαξαν με πάταγο στις άπότομες άκτες του έρημονησιού εκείνου... Πτώματα ανθρώπων χόρευαν στον άφρο τους και σανίδια κομμάτιασμενα, τά σανίδια του τρεχαντηριού, χτυπούσαν άνόμα στα βράχια.

"Έξαρνα άντήχησε ένας πηγιμένος στεναγμός στην έρημη αυτή άκοργιαλιά... "Υστερα δεύτερος... και τρίτος... "Ήσαν τέσσερες ναυαγοί Ξαλωμένοι πάνω στους βράχους, που τούς τίναξαν εκεί τά θεόρατα κίματα.

'Ο Πιέρ Βιό πρώτος. Πλάι του Ξημυχούσε ο καπετάνιος του τρεχαντηριού, με μια όρθόνοιχη φοιτική πληγή στο πίσω μέρος του κρανίου... Και λίγα βήματα πιο λέρα άνάσαναν βαρεία και συνερχόντουσαν σιγά-σιγά άπ' τή λιποθυμία τους, ο Νέγρος δούλος του Βιό κί' ή γυναίκα του καπετάνιου... Πτώματα τριγύρω τους, άνάσκελα Ξαλωμένα, κίτταξαν παρατονώρικά τόν οδρανό, με άνοιχτά τά γυάλινα τους μάτια...

***

'Ο Πιέρ Βιό νιάχτηκε τέλος όρθός, ψιθύρισε λίγα λόγια παρηγοριάς στη γυναίκα του καπετάνιου, ή όποια έχυνε πικρά δάκρυα, άμλιτη και μισοΞαλωμένη στον ίσοιο κάποιου βράχου, κί' άνοιξε ύστερα, με τή βοήθεια του Νέγρου, ένα μεγάλο λάκκο, κοντά στην άμμοδιά, στον όποιο έθαψε όπως-όπως τά πτώματα των άτυχων συντρόφων του ταξείδιου του...

"Έπειτα, Ξαναγυρίζοντας κοντά στην άπαρηγόρητη γυναίκα, τής ψιθύρισε με πόνο:

—Κυρία μου, κάντε ένα στερεό κουράγιο, κί' έλλίπω στο Θεό να βγούμε γρήγορα ζωντανό άπ' τή φοιχή μας θέσι... Στηριζήθε στο μπράτσο μου και στο μπράτσο του ύπηρέτη μου, και πάμε πιο μέσα στο νησί, κί' να βόουμε νερό, τροφή και καταφύγιο για τή νύχτα...

"Η τραγική πορεία στού νησιού τó έσωτερικό άρχισε με χίλια βάσανα. Ψάφιο άπ' τήν πείνα κί' άπ' τή δίνα, με πονεμένο και πληγισμένο τó κορμί τους άπ' τó ριζιμό τους τó άπότομο στα κοφτερά βράχια, σκοτωμένοι άπ' τó πολύωρο Ξαλωμά τους στις σκληρές εκείνες πέρες, οί τρεις ναυαγοί έφεραν με κόπο και προσπάθεια άπερίγραπτη τά μουδιασμενα άπ' τó νερό κί' άπ' τó κρύο πόδια τους...

Σέ λίγο βασίλεψε ο ήλιος. Τά σκοτάδι, στα γεωγραφικά αυτά πλάτη, πέφτει γοργό. Χαρίς να χάνουν λοιπόν καιρό οί τρεις ναυαγοί, διάλεξαν ένα σπήλαιο βαθύ, σκαμμένο σε κάποιο βράχο, μάσπασαν με άπέχθεια λίγες γλυστερές και μισόβιμες ρίζες φρούτων, έπιαν λίγο νε-

Πιέρ Λοτί, ο άπόγονος του άνθρωποφάγου Πιέρ Βιό.

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟΥ Κ. ΚΩΣΤΑ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑ

Ο ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ ΣΟΥΛΕΪΜΑΝ ΚΑΙ Η ΩΡΑΙΑ ΡΟΖΕΛΑΝΗ

Σουλεϊμάν ο Μεγαλοπρεπής και η κατακτήσεις του. Πολεμιστής, αλλά και ανακινωνιστής και φιλότεχνος. Ένας Έλληνα συνεργάτης του. Πώς έγιναν οι σχέσεις με το μάγο βιολί. Πώς έγινε γαμπρός του Σουλτάνου και πώς κατέληξε στο δήμευ. Η πολιορκία της Βιέννης. Άγρια σφαγή των αιχμαλώτων. Όπου εμφανίζεται η όραία Ροζελάνη. Η σκιάδα πούχε επαναστατήσει. Ο Σουλεϊμάν γοητεύεται, κτλ.

Σουλτάνος Σουλεϊμάν, ο Μεγαλοπρεπής, έπαιξε σημαντικό ρόλο στην Ιστορία. Ανέβηκε στο θρόνο κατά τις αρχές του δεκάτου έκτου αιώνα και ήταν σύγχρονος του Καρόλου Ε' και του Φραγκίσκου Α'. Υπήρξε πολεμιστής τρομερός, αλλά και μεγάλος οργανωτής του κράτους του. Έδωσε στο λαό του δικαιοσύνη κι ελευθερία, ενδιαφερόταν για τα γράμματα και τις τέχνες, έκανε μεγαλοπρεπή μνημεία. Δίκαιος λοιπόν επώνυμότη Σουλεϊμάν ο Κατακτητής, ο Νομοθέτης, ο Μεγαλοπρεπής.

Πάντοτε σιμά σ' έναν μεγάλο βασιλέα και κατακτητή, πρέπει να αναζητήσετε τον συνεργάτη του, τον άνθρωπο που τον βοηθεί στο έργο του. Έναν Ρισελιέ ή Μαζαρίνο. Και ένας τέτοιος άνθρωπος, φτιαγμένος και είκόνα και όμοιον του αιδέντου του, στρατηγός, αρχιτέκτονα, καλλιτέχνης, μουσικός και οικονομολόγος, ικανός για το κάθε τι, ακόμα και για το έγκλημα, στάθηκε πράγματι στο πλευρό του Σουλεϊμάν. Και ιδού πώς γνώρισε τον συνεργάτη του αυτόν ο τρομερός Σουλτάνος :

Ο Σουλεϊμάν ήταν ακόμα νέος και περπατούσε μιά μέρα, προτού γίνει αυτοκράτορας, στην άκρογαλιά. Μπροστά του απλώνονταν ο Βόσπορος, θαυμάσιος σε χροματισμούς την ώρα αυτή.

Έξαρνα, άκουσε έναν ύπεροχο ήχο βιολιού. Προχώρησε τότε περιέργως να δει ποιός ήταν ο περιφραγμένος αυτός βιολιστής. Σε λίγο βρέθηκε μπροστά σ' έναν νεαρό δούλο, που καθισμένος στην άκρογαλιά, έπαιζε το μαγεικό βιολί του. Ο νέος αυτός ήταν Έλληνα. Κάποτε που ταξείδευε, τον πιάσανε οι κουρσάροι και τον πούλησαν σε κάποιον σλαβοπαζάρο. Τον άγγρασε μιά παμπόνηρη γοργά, με το σκοπό να τον μεγαλώσει και να τον ξαναπουλήσει ακριβότερα. Έπειδή μάλιστα ο νέος έδειχνε μεγάλη κλίση στη μουσική, η πονηρή γοργά τον βοήθησε να μάθει βιολί, βέβαια ότι θάβγαζε μιά μέρα διπλάσια τα έξοδά της.

Ο Σουλεϊμάν πλησίασε άμειως τον νεαρό βιολιστή, τούφραξε το χέρι, του έξέφρασε το θαυμασμό του για το ύπεροχο παίξιμό του και του έδηλωσε, ότι από τη στιγμή εκείνη ήταν φίλος του. Έτσι ο φτωχός σκλάβος βρήκε πειά την τύχη του. Και από την ημέρα εκείνη έγινε ο άχώριτος σύντροφος του Σουλεϊμάν.

Όταν ανέβηκε στο θρόνο, ο Σουλεϊμάν πήρε τον Έλληνα βιολιστή σιμά τον βοηθό, σύμβουλό του και συνεργάτη του, του έδωσε την αδελφή του γυναικά του, τον έκανε στρατηγό και τον έγινε τιμές και πλούτη. Μά η τύχη αυτή του γαμπρού του τρομερού Σουλτάνου δεν κράτησε πολύ. Γιατί όταν ο Σουλεϊμάν είδε τον παλιό του σύντροφο να γίνεται επανδύκος Ισχυρός, φοβήθηκε τη δύναμή του και διάταξε να τον στραγγαλίσουν...

***

Ο Σουλεϊμάν ήταν ένας φρόνιμος, Διαρκώς πολεμούσε, νικούσε, κατακτούσε και μεγάλωνε το βασίλειό του. Απ' τις περιφραγμένες έποικίες του, που άπλωναν τα όρια της Τουρκίας ως την Περούα, την Αίγυπτο και την Αφρική, τού Δούναβι και τη Γερμανία, δυό έμειναν άνομιστες στην παγκόσμια Ιστορία. Η έναντιον

ού που αλμύρισε λιγάκι, μαζεμμένο σε μιά κοιλότητα από τη χερσαία βροχή, και ζάρωναν κοντά-κοντά να ζεσταθούν λιγάκι...

Νύχτωσε... Ακουγόntonταν τώρα καθαρά ή βαρείες ανάσες τους και το πνιχτό ροχαλιτό τους... Ο ύπνος νάκουσε στη στιγμή τ' αφανισμένα απ' την κούρασι κορυμιά τους κι ανακούφισε με τη γαλήνη του τις παραγμένες απ' την τρομάρα κι απ' τα τόσα ήθικά μαρτύρια ψυχής τους... Κοιμόntonταν πειά βαθειά...

Στο επόμενο φύλλο θα σάς διηγηθούμε τη φρικαστική συνέχεια και το τέλος της αληθινής αυτής ιστορίας, παραθέτοντας και το σχετικό έπισημο έγγραφο του Άγγλου φρουράρχου του φρουρίου Σαιν-Μάρκ ντεξ Άσπαλάς.

του Βελαγραδίου και η έναντιον της Βιέννης. Στην πρώτη, ο Σουλεϊμάν νίκουσε και το Βελαγράδι έγινε τουρκικό. Στη δεύτερη, η τύχη δεν του φάνηκε εύνοια. Δεν κατόρθωσε να πάρη τη Βιέννη ένα ολοκληρω κάλοκαρι, μολονότι έκανε είκοσι επιθέσεις έναντιον της. Όποιο ηθεε τέλος ο χειμώνας, το κρύο, ή έλλειψις τροφίμων, ή πείνα. Οι Τούρκοι πολεμιστάι άρχισαν τότε να παραπονόνται. Στο τέλος έστασίασαν κι ένα βράδυ, τα μέσινυχα, ο Σουλεϊμάν αναγκάστηκε να διατάξει υποχώρησι. Έβαλαν φωτιά γύρω, έσφαξαν πολλούς αιχμαλώτους, πήραν τους άλλους μαζί τους σκλάβους κι έγύρισαν ναμύνει στην Κωνσταντινούπολι.

Ο Σουλεϊμάν είχε δυό μεγάλες αδυναμίες. Τη θρηωδία της ψυχής, που τον άδρασε να διατάξει να σφάζουν, χωρίς κανένα λόγο, χιλιάδες αιχμαλώτων στην πολιορκία της Βιέννης και την ερωτική έπιθυμία που τον φρόνηε και τον παρέφερε.

Σχετική με την ερωτική αδυναμία του Σουλεϊμάν, εινε και η παρσάτοια ιστορία που θα σάς διηγηθούμε, ή ιστορία του έρωτός του με την όραία Ροζελάνη.

Η Ροζελάνη εινε ένα ιστορικό πρόσωπο όχι και καλά γνωστό. Ο Πιέρ Λοτι στο μυθιστόρημά του «Η Απογοήτευσι» μάζ δείχνει πόσο εινε δύσκολο να γνωρίσει κανείς τις γυναίκες της παλιής Τουρκίας. Για να γνωρίσει συνεπώς κανείς τις σουλτανές και ιδίως όταν έχουν πρό πολλών αιώνων πεθάνει, ή δυσκολία εινε πούμ μεγαλύτερη ακόμα.

Δεν εινε άρρωθός γνωστόν από ποιά χώρα κατήγετο ή Ροζελάνη. Το μόνο βέβαιο εινε, ότι δεν ήταν Τουρκικής καταγωγής. Ήταν μιά ξένη κι επειδή κατ' ούσιαν αυτή τωδεονούσε τον Σουλεϊμάν, κυβερνούσε συγχρόνως και ολοκληρω την Τουρκική αυτοκρατορία.

Μερικοί έπιστηρίζουν, ότι ή Ροζελάνη ήταν φράγκικης καταγωγής. Άλλοι πάλιν έπιμένουν, ότι ήταν απ' τη Ρωσία. Άλλ' αυτό το ζήτημα δεν έχει μεγάλη σημασία. Απ' ό ποιόποτε κι αν ήταν ή γυναίκα αυτή, το γεγονός εινε, ότι άπχτησε μέσα στο χαρέμι τρομερή δύναμη, ότι έπαιζε τον τρομερό Σουλεϊμάν στα δάχτυλά της.

Πώς γνώρισε ο Σουλεϊμάν την Ροζελάνη; Το περιστατικό δεν εινε ιστορικό εζακριβωμένο. Γι' αυτό θ' ακολουθήσουμε στο σημείο αυτό την παράδοσι.

***

Κατά την παράδοσι λοιπόν, ή Ροζελάνη ήταν μιά σκλάβά, την οποία είχαν φέρει μαζί μ' άλλες πολλές στο σεράφι του Σουλτάνου και ζούσε εκεί μέσα άγνωστη και παραμελημένη.

Μιά μέρα, πήγαν και ανέφεραν στο Σουλτάνο, ότι μιά απ' τις σκλάβές του είχε κατακτήσει πειά άναπόφρη με την άπιστοαγή και την όμητικότητά της και ότι έπρεπε να ληφθή ένα μέτρο έναντιον της. Τού έρωτέιναν μάλιστα, ότι ή καλύτερα λύσις ήταν ή δολοφονία της, γιατί έτσι θα ησυχάζε το χαρέμι.

Ο Σουλεϊμάν θέλησε τότε από περιέργεια να ιδή την άπιστοαση αυτή σκλάβά — που δεν ήταν άλλη από τη Ροζελάνη — και διάταξε να τού την φέρουν μπροστά του.

Μόλις βρέθηκε μπροστά στον αυτοκράτορα, ή Ροζελάνη δεν τάχασε καθόλου. Τού μίλησε όδρωτικά, με τρόπο ήλιο και έπιθετικό. Κι ο Σουλεϊμάν δεν άδύωσε. Αντιθέτως έγοητεύτηκε απ' τη σπάσι αυτή της όραίας σκλάβας. Η όργη της, ή ζοφροσύνη των ματιών της, ή έξυπνάδα της κι ή τόλμη της, ή πρωτοφανής για μιά σκλάβά ένόπιον του παντοδύναμου Πατισιά, απ' τον όποιο κερμύταν ή ζωή της, τον ένθουσάσαν, τον κατέκτησαν. Κι ο κραταιός Σουλεϊμάνος έγινε σκλάβος της μοιραίας αυτής γυναίκας.

Απ' την ημέρα αυτή, ή Ροζελάνη έγινε ή εύνοιαμένη σουλτάνα. Ο Σουλεϊμάν την έκανε νόμιμο σφινγό του.

Η έπικροή της πάνω στο Σουλτάνο ήταν τρομερή. Η θέλησις της ήταν νόμος. Τίποτε δεν γινόταν πειά σ' όλη την αυτοκρατορία, χωρίς να το θέλη εκείνη, χωρίς να το έπαυροφή ή Ροζελάνη.

Στο άλλο φύλλο θα σάς διηγηθούμε τη συνέχεια και το τέλος της περιέργης αυτής ιστορίας.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

Ο Σουλτάνος Σουλεϊμάν ο Μεγαλοπρεπής.

Δόγω πληθώρας ύλης, ή ιστορική σελίς της διακομύσεως των καταδύκων στο Βυζάντιο, στο προσεχές φύλλο.